

[Landbrugsministeren.]

skal tilfalde, mener jeg, at det må tilfalde de ejendomme, der er noteret som landbrug.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen skal jeg sige, at de penge, som her stilles til rådighed, skal bruges til landbrugets gavn, og sådan set kan man sige, at det er landbrugets penge; men det er da rimeligt, at der er en eller anden form for indseende med brugen af disse penge, hvad der da også hidtil har været.

Med hensyn til kaliprisen og bevilling til kaliboringer vil jeg gøre opmærksom på — formentlig unødvendigt — at kali jo kun udgør en mindre del af vort forbrug af kunstgødning, så den 10 pct.s nedsættelse af kaliprisen er i denne forbindelse kun en del af den betydelig større nedsættelse, som finder sted. Jeg skal på givne foranledning angående udvinding af kali i Danmark sige, at mig bekendt er der ikke på det område mangel på bevillinger, der er nødvendige for en fortsættelse af undersøgelserne vedrørende udnyttelsen af denne produktion.

I anledning af det ærede medlem hr. Iver Poulsens udtalelser vil jeg sige, at man ikke af dem må få den opfattelse, at flertallet af de mindre landbrug i Danmark er oprettet ved statstilskud og altså ikke kan klare sig selv — jeg tror, det var det udtryk, det ærede medlem brugte. Så vidt jeg kan skønne, er kun 10-20 pct. — jeg tror, tallet ligger nærmere de 10 pct. — af samtlige små ejendomme i landet oprettet med direkte tilskud. Det er de nye brug, og alle har jo gennem tiderne erkendt, at det var nødvendigt i starten at sikre brugerne af disse en mulighed for at opbygge en bedrift, hvor de kunne få udkommet til sig og deres familier; som følge deraf var det nødvendigt at give dem visse lempelser.

Jeg vender mig så til de forhandlinger, der har været ført, før disse to lovforslag kom til behandling. Jeg ved ikke, om det bedrøver det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen, når jeg siger, at det ikke berører mig synderligt, at man angriber mig så hårdt, når det sker med den mangel på saglighed, som jeg mener disse angreb er udtryk for. Men jeg må have lov til at gøre opmærksom på, at indtil for, skal vi sige en uge eller 14 dage siden har det, i hvert fald medens jeg har været landbrugsminister, været sådan, at jeg har kunnet forhandle

mig til rette med landbruget om praktisk talt alle spørgsmål — man kan bare spørge landbrugets ledere, om det ikke er rigtigt. Derfor kan det godt virke lidt underligt på mig, når man nu frakender mig enhver form for forhandlingskunst. Jeg vil da ikke tro, at det skulle have haft nogen indflydelse, at man i mellemtiden har udskiftet visse ledere i landbruget — det tror jeg absolut ikke. Jeg har den tro om mig selv, at jeg i hvert fald hidtil har haft held til at vise, i god forståelse med landbrugets ledere, at der er forhandlingsmuligheder.

Men tilbage til de aktuelle forhandlinger. Det begyndte med, at statsministeren modtog en deputation fra Landbrugets Fællesudvalg for arbejdsøkonomiske Spørgsmål — hvis jeg oversætter det til kompensationsudvalget, forstår de fleste det vist bedre. Denne deputation vendte tilbage til en forhandling med statsministeren og mig og opstillede en række ønsker om kompensation. Jeg skal nævne dem her: fuldstændig afløsning af statsskatten på landbrugets faste ejendom, fuldstændig afløsning af de amtskommunale skatter og fiksering af de sognekommunale skatter på fast ejendom — og man tilføjede: da disse lettelser af lovtækniske grunde ikke kan gennemføres i år, må de pågældende udgifter refunderes kommunerne via statskassen. Endvidere ønskede man en kornordning, der omfatter såvel brødkorn som foderkorn, således at landbrugets afleveringspris på brødkorn høves; der skulle pålægges det importerede foderkorn en afgift i forhold til en fast basispris, der er væsentlig højere end den for tiden gældende maksimale basispris for byg og majs. Man ønskede adgang til at forsyne margarineindustrien med råstoffer, adgang til at anvende svinefedt i margarineproduktionen, adgang for landbruget til at belægge flæsk og kød, der afsættes på hjemmemarkedet, med en afgift på et sådant grundlag, at der levnes mulighed for gennemførelse af den mest hensigtsmæssige markedspleje. Endvidere ønskede man ophævelse af afgiften på konsum-is, statens overtagelse af udgiften til kvalitets- og eksportkontrol og bibeholdelse af dollarpræmieringsordningen. Samtidig, umiddelbart før og umiddelbart efter, fik regeringen en henvendelse fra De samvirkende danske